

πλέουσαι χιλιάδες στεγῶν, θόλων, πύργων, μιναρέδων, οἷτινες ἐφαίνοντο ὡς νὰ εἶχον συρρέουσα ἐκεῖ καὶ παραταχθῆ καταπειγόντως, ὅπως εὐρεθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν ἕκαστον, πρὶν καταληφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἡδὴ ἐφαίνετο κάτωθεν ἡμῶν ὄλον τὸ Σκούταρι· ἀπέναντι ὅλη σχεδὸν ἡ Σταμπούλ' ἐπὶ τῆς κατέναντι ὄχθης τοῦ Κερατίου κόλπου τὸ ὑψηλότερον μέρος ὄλων τῶν προαστείων, ἅτινα ἐκτείνονται ἀπὸ τοῦ Γαλατᾶ ἕως εἰς τὰ Γλυκὰ Νερά· καὶ ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ὄχθης τοῦ Βοσπόρου ὁ Τοπ-χανές, τὸ Φουντουκλὸν, ὁ Δολμά-μπαγτοές, τὸ Μπεσιλ-τασι, καὶ περικιτέρω, ἕως ὅπου φθάνει ἡ ὄρασις, πόλις παρὰ πόλιν, ἀπέραντοι ἐκτάσεις οἰκοδομῶν κλιμακῆδὸν ὑπερκειμένων, καὶ πόλεις πλέον μακριναί, ὧν μόνον ἡ κορυφὴ ἐφαίνετο καταυγαζομένη ὑπὸ τῆς ἡοῦς διὰ κοραλλίνης πορφυρᾶς ἀνταυγείας. Ἄλλ' ὁ Κεράτιος κόλπος, ὁ Βόσπορος, ἡ θάλασσα ἦσαν ἀκόμη ἀποκεκρυμμένα. Οἱ ξένοι ὁδοιπόροι δὲν θὰ ἐνόησαν τίποτε. Ἡδύναντο νὰ φαντασθῶσιν, ὅτι ἡ ἀπέραντος πόλις ἦτο κτισμένη ὑπεράνω δύο κοιλάδων βαθειῶν, ἀδιαλείπτως ὀμιχλωδῶν, ὧν ἡ ἑτέρα εἰσεχώρει εἰς τὴν ἑτέραν, καὶ νὰ ἐρωτήσωσιν ἑαυτοὺς· τί ἄρά γε ἦτο δυνατόν νὰ κρύπτεται ἐντὸς τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων ἀβύσσων; Ἄλλ' ἰδοὺ, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, τὸ τεφρῶδες χρῶμα τῶν τελευταίων ὀμιχλῶν διαλύεται—μεταβάλλεται εἰς κυανοῦν—λάμπει—φαίνεται τὸ ὕδωρ—κόλπος—πορθηδὸς—θάλασσα—δύο θάλασσαί: —φαίνεται ὅλη, ἰδοὺ, ἡ Κωνσταντινούπολις, βεβυθισμένη ἐντὸς ὠκεανοῦ φωτὸς, κυανοῦ καὶ πρασίνου χρώματος, ὅστις φαίνεται πλασθεὶς πρὸ μιᾶς ὥρας. Ἄ! τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἃς εἶδε τις ἦδη ἐκ χιλίων ὑψωμάτων τὸ κάλλος ἐκείνο, ἃς ἐξηρῆνυσεν αὐτὸ εἰς ὅλας του τὰς λεπτομερείας, καὶ ἃς ἐξέφρασεν ἤδη μυριοτρόπως τὴν ἔκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν του· εἶνε ἀνάγκη ν' ἀναφωνήσῃ, νὰ κραυγᾶσῃ καὶ πάλιν· συλλογιζόμενος δὲ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὰ πάντα θ' ἀφανισθῶσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, διὰ νὰ μὴ εἶνε πλέον ἄλλο τι παρὰ συγκεχυμένη τις ἀνάμνησις, ὅτι ὁ πέπλος οὗτος τῆς ὀμίχλης δὲν θὰ ὑψωθῆ ποτὲ πλέον, ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην πρέπει ν' ἀποχαιρετήσῃ δι' ὑστάτην φοράν τὰ πάντα . . . δὲν ἤξεύρω . . . νομίζει τις ὅτι ἀναχωρεῖ δι' ἐξορίαν, καὶ ὅτι ὁ ὀρίζων τῆς ζωῆς ἡμῶν σκοτίζεται.

Καὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας μᾶς κατέλαβεν ἡ πληξίς. Ἡ διάνοια κεκοπιανυῖα δὲν ἀπεδέχετο πλέον τὰς νέας ἐντυπώσεις. Διεθαίνομεν ἐπὶ τῆς γεφύρας χωρὶς νὰ στραφῶμεν. Τὰ πάντα μᾶς ἐφαίνοντο μονοχρώματα. Περιεφερόμεθα ἀπόκως, χασμώμενοι, καὶ ἔχοντες τὸ ἦθος δύο τυχοδιωκτῶν, οἷτινες διέλιυσαν τὴν συντροφιάν των. Διηρχόμεθα ὀλοκλήρους ὥρας ἐνώπιον τουρκικοῦ καφενείου, ἔχοντες προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ λι-

θόστρωτον, ἢ εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ξενοδοχείου, βλέποντες τὰς γαλάς, αἷτινες περιεφέροντο εἰς τὰς στέγας τῶν κατέναντι οἰκιῶν. Μᾶς εἶχε καταλάβῃ ὁ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς κόρος, καὶ εἴχομεν ἀρχίσῃ νὰ αισθανώμεθα ὑπερισχύουσαν τὴν ἀνάγκην τῆς συννοίας καὶ ἐργασίας. Ἐπειτα βροχαὶ διήμεροὶ ἡ Κωνσταντινούπολις μετεβλήθη εἰς ἀπέραντον βόρβορον, καὶ ἔγεινεν ὅλη φαιά. Τοῦτο δὲ ἐπέφερε τὴν κρίσιν. Μᾶς κατέλαβεν ἡ δυσθυμία, περιεφρονοῦμεν τὴν πόλιν, εἴχομεν γίνῃ ἀθάδεις, ὑβριστικοὶ, πλήρεις ἀξιώσεων εὐρωπαϊκῶν καὶ ὑπερηφανείας. Τίς ἤθελε μᾶς τὸ εἶπη κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας! Ἔως ποῦ δ' ἐπρηχώρησε τὸ πρᾶγμα! Ἐπρηχώρησε μέχρις ἀγαλλιᾶσεως παραφύρου καθ' ἣν ἡμέραν ἐξῆλθομεν ἐκ τοῦ Πρακτορείου τοῦ Αὐστριακοῦ Λόυδ μὲ δύο εἰσιτήρια διὰ Βέρναν καὶ τὸν Δανούδιον! Ἐν τῇ ἀγαλλιᾶσει ὅμως ἡμῶν ταύτη ὑπῆρχε καὶ σημεῖόν τι θλιβερόν, τὸ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποχωρισθῶμεν τοὺς καλοὺς ἡμῶν ἐν Σταυροδρομίῳ φίλους, μεθ' ὧν συνδιηγύσαμεν ὅλας τὰς τελευταίας ἐκείνας ἐσπέρας πλήρεις ἀγάπης. Πόσον θλιβερὰ εἶνε πάντοτε ἡ ἀνάγκη αὕτη τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἡ ἀνάγκη νὰ κόπτης πάντοτε τοὺς δεσμούς, καὶ ν' ἀφίνης παντοῦ ἐν θρύμμα τῆς ἰδίας καρδίας σου! Οὐδαμοῦ λοιπὸν γῆς, οὐδαμοῦ τῶνόντι ὑπάρχει μία μαγικὴ ῥαβδος, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δυνηθῶ μίαν ἡμέραν, καθ' ὥρισμένην ὥραν, νὰ φέρω ὅλους ἑμοῦ, πέριξ μεγάλης τινὸς ἐτοίμου πρὸς ἐστίασιν τραπέζης, ὅλους ἑμοῦ τοὺς καλοὺς μου φίλους, τοὺς διεσπαρμένους εἰς τὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου: σὲ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὃ Σαντόρε, σὲ ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ὃ Σελάμ, σὲ ἀπὸ τὰς ἀμμώδεις θίνας τῆς Ὀλλανδίας, Τὸν Βρικ, σὲ, Σαγοβία, ἀπὸ τὸ Γουαδελουβίρ, καὶ σὲ, Σακαβέρρα, ἀπὸ τὸν Τάγον, διὰ νὰ σὰς εἶπω μεγαλοφῶνως ὅτι θὰ σὰς ἔχω πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μου! Ἄλλοίμονον! Ἡ ῥαβδος δὲν εὐρίσκεται, καὶ ἐν τούτοις τὰ ἔτη παρέρχονται, καὶ αἱ ἐλπίδες ἀφίπτανται.

Ἐπειτα συνέχισα.

ΓΝΩΜΗ

Ἀντισθένης τοῦ Ἀθηναίου.

Συνεβούλευεν Ἀθηναίους τοὺς ὄνους ἵππους ψηφίσασθαι. Ἄλογον δὲ ἡγομένον· — Ἀλλὰ μὴν καὶ στρατηγοὶ, φησὶ, γίνονται παρ' ὀμῶν μηδὲν μαθόντες, μόνον δὲ χειροτονηθέντες.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ἐστιατορίῳ.

Ὁ μάγειρος πρὸς τὸν κύριον τοῦ ξενοδοχείου. — Σήμερον, βλέπω, ἔχομε πολὺ κόσμον, καὶ θαρρῶ πῶς δὲν θὰ φθάσῃ ἡ σοῦπα.

— Ἦψε μέσα κάμποσαις τρίχας . . . ἔτσι θὰ κάμουμε μερικοὺς νὰ τὴν ἀφήσουν ἔς τὰ πιάτα των, καὶ τότε τὴν δίνουμε ἔς ἄλλους.

*
* *

Εἰς ἄλλο ἐστιατόριον εἰς ἐκ τῶν δαιτυμόνων, ὅστις εὖρε τὰ φαγητὰ ἄθλια, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμόν του, λέγει πρὸς τὸν ξενοδόχον·

— Καὶ τώρα ἄς φιληθοῦμε.

— Πῶς; νὰ φιληθοῦμε; λέγει ἐκπληκτος ὁ ξενοδόχος.

— Ναί . . . γιατί θαρρῶ ὅτι δὲν θὰ ξαναἰδοῦθοῦμε πλέον.

*
* *

Προχθὲς ὁ βαθύπλουτος Ν*, διερχόμενος ἐμπροσθεν ἐπαίτου, τοῦ θέτει εἰς τὴν χεῖρα ἕν πεντάλεπτον.

— Νὰ ζήσης, ἀφέντη, λέγει ὁ ἐπαίτης, ὁ Θεὸς νὰ σ' τὸ πληρώσῃ χίλιας φοραῖς.

Ὁ βαθύπλουτος ἀπομακρυνόμενος ὡς θυμωμένος.

— Μεγάλο πράγμα, πενήντα φράγκα!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ πείνα παρατηρεῖ διὰ τῆς θύρας τοῦ φιλεργοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν. (Φραγκλῖνος).

* * * Ἡ ἀβρότης τῶν τρόπων εἶνε ἐκδήλωσις ἐσωτερικῆς ἀξίας, ἥτις οὕτω γίνεται μᾶλλον εὐπρόσδεκτος. Μόνον ὁ ἔχων μεγάλα προτερήματα δύναται νὰ εἶνε πάντοτε ἀβρὸς ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἄλλους συμπεριφορᾷ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

« Ὁ ἐν Λονδίῳ τραπεζίτης Ῥότσχιλδ εἶνε τόσο ἐπιδέξιος παγοδρόμος, ὥστε διὰ τῆς ἀκρας τοῦ παγοπέδου αὐτοῦ δύναται παγοδρομῶν νὰ γράψῃ ὠραιότατα τὸ ὄνομά του.

Οὕτω πρό τινος διασκεδάζων ἐπὶ τοῦ πεπηγότος Ταμέσως ἐγράψεν ἐπὶ τοῦ πάγου τὴν ὑπογραφήν του ἀπαράλλακτον ὡς μετεχειρίζετο αὐτὴν εἰς τὰς τραπεζιτικὰς του ἐργασίας. Μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ Ῥότσχιλδ καὶ τις ὑπηρέτης ἐκεῖ παριστάμενος συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ἀποκόψῃ τὸ τεμάχιον τοῦ πάγου, ἐφ' οὗ ἦτο ἡ ὑπογραφή, νὰ κολλήσῃ εἰς αὐτὸ ἀπόδειξιν ἐξοφλήσεως καὶ νὰ χαράξῃ ἄνωθεν τῆς ὑπογραφῆς: Καλὸν διὰ διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ταῦτα πράξεις ἔλαβεν ἄμαξαν καὶ μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας ἵνα ἐξαργυρώσῃ τὸ πρωτοφανὲς γραμματίον.

Ἄλλὰ φεῦ! Μεθ' ὅλην του τὴν προσοχὴν καὶ τὰς προσαθείας, ὅτε παρουσιάσεν τὸν ταμίαν τὸ πολύτιμον τεμάχιον τοῦ πάγου, ἡ ὑπογραφή εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἕνεκα διαλύσεως αὐτοῦ.

Καὶ τὸ γραμματίον ἔμεινεν ὡς χάρτης ἀγράφος.

« Ἀνθρώπος βαδίζων 12 ὥρας τὴν ἡμέραν καὶ διανύων 1 λεύγαν καθ' ὥραν (4000 μέτρα)

θέλει φθάσει εἰς τὴν σελήνην μετὰ 22 ἔτη, εἰς τὸν ἥλιον μετὰ 8,750 ἔτη, εἰς τὸν πλησιέστερον τῇ γῆ ἀστέρα μετὰ 4,375,000,000 ἔτη. Θέλει δὲ κάμει τὸν γύρον τῆς γῆς περὶ τὸν ἰσημερινὸν εἰς 2 ἔτη καὶ 52 ἡμέρας.— Ἀμαξία σιδηροδρόμου, διανύουσα 15 λεύγας τὴν ὥραν, θέλει φθάσει εἰς τὴν σελήνην μετὰ 9 μῆνας, εἰς τὸν ἥλιον μετὰ 292 ἔτη, εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστέρα μετὰ 145,000,000, θέλει κάμει δὲ τὸν γύρον τῆς γῆς εἰς 26 ἡμέρας.— Σφαῖρα τηλεβόλου διανύουσα 1]10 τῆς λεύγας κατὰ δευτερόλεπτον, 93-λει φθάσει εἰς τὴν σελήνην μετὰ 11 ἡμέρας, εἰς τὸν ἥλιον μετὰ 12 ἔτη, εἰς τὸν πλησιέστερον ἀστέρα μετὰ 6,000,000, τὸν γύρον τῆς γῆς δὲ θέλει κάμει εἰς 30 ὥρας.

« Ἡ ἐποχὴ αὕτη τῶν χορῶν μᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον, ὅπερ ἀνέγνωμεν ἕν τιμι ἐφημερίδι.

Πρό τινος, Ἀμερικανὸς τις, ἄνθρωπος πρακτικὸς ὡς πάντες οἱ τῆς φυλῆς του, εὕρισκετο ἐν ἐσπερίδι, ἔνθα ἐγένετο χορὸς.

Ὡς οἱ ἄλλοι προσκαλεῖ καὶ αὐτὸς εἰς χορὸν νεανιδά τινα.

— Σᾶς ἀρᾶσει πολὺ ὁ χορὸς, κύριε; τὸν ἐρωτᾷ ἡ νεανὺς κατὰ τι διάλειμμα τοῦ ἀντιχορῶ.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι πολὺ . . .

— Σᾶς ἀρᾶσει ἡ μουσικὴ βέβαια;

— Ὡ, ὄχι· οὐτε ἡ μουσικὴ.

— Ἀλλὰ τότε, διατί χορεύετε;

Ἡ ἐρωτήτης αὕτη ἦτο φυσικὸν νὰ προκαλέσῃ φιλοφρόνημά τι.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀπεκρίθη ἀφελῶς·

— Χορεύω διὰ λόγους ὑγιεινοῦς, κυρία, διότι ὁ χορὸς μοῦ φέρει ἐπιδρώσεις . . .

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον πάχυνσις τῆς κοιλίας εἶνε πάθησις, ἥτις ὄχι ὀλίγον βασανίζει τοὺς ἔχοντας αὐτήν, καὶ ἥς μάτην θὰ ἐπειρῶντο νὰ ἀπαλλάχθῶσι. Δύνανται ὅμως οἱ μὴ παθόντες ἔτι, ἀλλ' ἔχοντες συμπτώματα προειδοποιούντα αὐτοὺς ὅτι δύναται νὰ γείνωσι προγαστρος, νὰ πολεμήσωσι τὴν ἐμφάνισιν τῆς παθήσεως. Ἰατρικῶν χρεῖαν δὲν ἔχουσι πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἀπλῆς τινος καὶ τακτικῆς διαίτης, συνισταμένης εἰς τὴν χρῆσιν ὑδροθεραπευτικῆς, λουτρῶν δι' ἀτμοῦ, γυμναστικῆς ἢ ἄλλης ἀσκήσεως τακτικῆς, ὡς τῆς τοῦ σφαιριστηρίου. Ἀπαιτεῖται προσέτι ἀποχὴ ἀπὸ τὰ ἀλευρώδη, οἶον σούπας, μακαρόνια, καὶ ἀπὸ τὰ πολυποικίλα φαγητὰ, ἀπὸ τὰ σακχαρωτὰ καὶ τὰ πλακούντια. Ὡσαύτως ἡ πόσις πρέπει νὰ εἶνε ὀλίγη, νὰ προτιμᾶται δὲ ὁ καθαρὸς οἶνος· τελευταῖον νὰ ἀπορρῦγεται ὁ πολὺς ὕπνος.